

Ware Christelijke Religie

vervolg van hoofdstuk 12

DE DOOP

Het eerste nut van de Doop is de inleiding in de christelijke Kerk, en tegelijk daarmee de inlijving onder de christenen in de geestelijke wereld.

677. Dat de Doop de inleiding in de christelijke Kerk is, blijkt uit vele dingen, bijvoorbeeld uit de volgende:

1. De Doop werd in de plaats van de besnijdenis ingesteld, en evenals de besnijdenis was het een teken dat men tot de Israëlitische kerk behoorde, en is de Doop dus een teken dat men tot de christelijke Kerk behoort, zoals in het vorige artikel werd aangetoond.

Het teken bewerkt niets anders dan dat men herkend wordt, zoals men aan de babies van twee moeders lintjes van verschillende kleur bindt om ze van elkaar te onderscheiden en niet te verwisselen.

2. Dat de Doop slechts een teken van de inleiding in de Kerk is, blijkt duidelijk uit de doop van de kleine kinderen, die geheel en al van rede verstoken zijn, en niet geschikter om iets van het geloof op te nemen, dan de nieuwe takken van een boom.

3. Dat niet alleen de kleine kinderen gedoopt worden, maar ook alle vreemde proselieten, die tot de christelijke godsdienst bekeerd worden, zowel jong als oud, en dit vooraleer zij onderwezen zijn, op de belijdenis alleen, dat zij het christendom willen omhelzen, waarin zij door de Doop worden ingewijd.

Dit deden ook de apostelen, overeenkomstig de woorden van de Heer: 'Dat zij alle natiën tot discipelen zouden maken en hen dopen', (Mattheüs 28:19)

4. 'Johannes doopte allen die tot hem kwamen uit Judea en Jeruzalem, in de Jordaan', (Mattheüs 3:6; Marcus 1:5).

De reden dat het in de Jordaan plaatsvond was, dat deze rivier de toegang was tot het land Kanaän, en door het land Kanaän de Kerk werd aangeduid die daar was, en vandaar door de Jordaan de inleiding in de Kerk.

Dat dit land de Kerk betekende en de Jordaan de inleiding daarin, zie men in het werk 'Onthulde Openbaring' nr. 285; maar dit vindt plaats op aarde.

In de hemel echter worden de kleine kinderen door de Doop in de christelijke hemel binnengeleid, en er worden daar door de Heer engelen aan hen toegewezen, die voor hen zorgdragen.

Zodra dan ook de kleine kinderen gedoopt zijn, worden engelen over hen aangesteld, door wie zij in een staat worden gehouden om het geloof in de Heer te ontvangen, maar naarmate zij opgroeien en over zichzelf beginnen te beschikken en zich in het bezit van eigen rede beginnen te verheugen, verlaten de beschermengelen hen en trekken zij zelf zulke geesten naar zich toe, die met hun leven en geloof één maken; hieruit blijkt duidelijk dat de Doop de inlijving onder de christenen, ook in de geestelijke wereld is.

678. Dat niet alleen de kleine kinderen, maar allen door de Doop onder de christenen in de geestelijke wereld worden ingelijfd, komt omdat de volken en de natiën in die wereld naar hun godsdienstigheden worden onderscheiden.

De christenen zijn in het midden, de mohammedanen rond om hen heen, de afgodendienaren van velerlei soort daarachter en de joden aan de zijden.

Bovendien zijn allen van dezelfde godsdienst in gezelschappen gerangschikt, in de hemel overeenkomstig de aandoeningen van de liefde tot God en jegens de naaste, in de hel in groepen overeenkomstig de aan deze beide liefden tegenovergestelde aandoeningen, dus overeenkomstig de begeerten van het boze.

In de geestelijke wereld, waaronder zowel de hemel als de hel worden verstaan, zijn alle dingen op een allerstrengst onderscheiden wijze geordend in het algemeen en in elk deel, of in geslacht en in elke soort.

Van de scherp onderscheiden ordening hangt daar de instandhouding van het gehele heelal af; en deze onderscheiding is niet mogelijk, tenzij eenieder, nadat hij geboren is, aan enig teken onderkend wordt, tot welke religieuze gemeenschap hij behoort; want zonder het christelijke teken, dat de Doop is, zou de een of andere mohammedaanse geest, of iemand uit de afgodendienaren, zich bij de pasgeboren christelijke kinderen en ook bij jeugdigen kunnen voegen en hun een neiging tot zijn godsdienst inblazen en zo dan de gemoederen aftrekken en hen van het christendom vervreemden. Dit zou gelijk staan met de geestelijke orde te verdraaien en te verstoren.

679. Eenieder die de uitwerkingen tot aan de oorzaken ervan naspeurt, kan weten, dat de bestendigheid van alle dingen afhangt van de orde; en dat de orden menigvuldig zijn: algemene en bijzondere; en dat er één is die de meest universele is, waarvan de algemene en de bijzondere in een continue reeks afhangen; en dat de meest universele in alle binnendringt als het wezen zelf in de vormen, en dat zij zó en niet anders één vormen.

Het is deze eenheid, welke de instandhouding van het geheel maakt, dat anders ineen zou vallen en niet alleen zou terugvallen in de eerst chaos, maar in het niets.

Hoe zou het met de mens gesteld zijn, wanneer in zijn lichaam niet alle en de afzonderlijke dingen op de strengste wijze geordend waren, en hun verbinding niet van één hart en van de long afhing; wat zou dit anders zijn dan een verward iets? Zou dan de maag haar functies verrichten, de lever en de alveesklier, de darmscheil en de kronkeldarmscheil, de nieren en de darmen de hunne?

Uit de orde daarin en daaronder komt het voort, dat deze dingen in het algemeen en afzonderlijk voor de mens als één verschijnen.

Wat zou er zonder onderscheiden orde in het gemoed of de geest van de mens zijn, als niet de verbinding daarvan van wil en verstand afhing, anders zijn dan een verward en onverteerd iets? Zou de mens zonder deze orde meer kunnen denken en willen, dan zijn portret dat op tafel staat of zijn standbeeld in huis? Wat zou de mens zijn zonder de allernauwkeurigste geordende invloeiing uit de hemel en zonder de opneming daarvan; en wat zou deze invloeiing zijn zonder de meest universele orde, waarvan de regering van het geheel en van al zijn delen afhangt, dus wanneer deze niet van God afhing, en wanneer niet in Hem en uit Hem alle dingen zijn, leven en bewogen worden? Dit kan voor de natuurlijke mens verduidelijkt worden door ontelbare dingen, zo bijvoorbeeld door deze: wat zou een keizerrijk of een koninkrijk zonder orde anders zijn dan een bende rovers, waarvan een groot aantal er gezamenlijk duizenden zouden ombrengen en tenslotte enkelen van hen dit grote aantal; wat zou een stad zijn zonder orde; en wat een rijk, een stad, een huis, wanneer er niet iemand in was die de opperste leiding had?

680. Bovendien wat is een orde zonder onderscheid, en wat is het onderscheid zonder aanwijzingen, en wat de aanwijzingen zonder de kentekenen, waaraan de hoedanigheden onderkend worden; want zonder een begrip van de hoedanigheden wordt een orde niet als orde gekend.

De tekens of aanduidingen in keizer- en koninkrijken zijn de titels van de waardigheden en de daaraan toegekende rechten van beheer; vandaar de graden van ondergeschiktheid, waardoor allen

als in één lichaam samen gerangschikt worden.

Op deze wijze oefent de koning zijn koninklijke macht uit, die overeenkomstig de orde over velen verdeeld is, waardoor zijn rijk tot een rijk wordt.

Desgelijks is het gesteld met zeer vele andere dingen, zoals in legers; welke sterkte zouden zij hebben indien zij niet goed onderscheiden geordend waren in brigades, de brigades in bataljons en deze in compagnieën, met aan het hoofd van elke afdeling ondergeschikte officieren, en over allen iemand die het opperbevel voert? Wat zouden deze rangschikkingen zijn zonder de kentekenen die men vaandels noemt en die aangeven tot welke post eenieder behoort? Door zulke dingen werken allen in de veldslagen als één tezamen en zonder deze zouden zij zich niet anders op de vijand storten dan als benden van honden met open bekken, met geblaf en nutteloze woede.

Dan zouden allen zonder dapperheid door de in goede slagorde opgestelde vijand worden afgemaakt; want wat kunnen de verdeelden uitrichten tegen de verenigden? Hierdoor is dit eerste nut van de Doop in het licht gesteld, namelijk dat de Doop een teken is in de geestelijke wereld dat men tot de christenen behoort, want eenieder wordt daar ingelijfd in gezelschappen en groepen overeenkomstig de aard van het christendom in hem of buiten hem.

Het tweede nut van de Doop is, dat de christen de Heer Jezus Christus, de Verlosser en Zaligmaker, mag kennen en erkennen en Hem volgen.

681. Dit tweede nut van de Doop, dat daarin bestaat, dat men de Heer, de Verlosser en Zaligmaker Jezus Christus leert kennen, volgt onafscheidelijk op het eerste, dat de inleiding in de christelijke Kerk en in de inlijving onder de christenen in de geestelijke wereld bestaat; en wat zou dit eerste nut zonder dit daarop volgende tweede nut anders zijn dan alleen maar een naam? Het zou inderdaad niet anders zijn dan als een onderdaan, die zich aan een koning hecht en toch de wetten van de koning of van het vaderland verwerpt, en zich aan een barbaarse koning hecht en hem dient. Of niet anders dan een knecht die zich in dienst stelt van een heer, en kleding als zijn livrei ontvangt, en dan weglucht, en in diens kleren een ander dient.

Of niet anders dan als een vaandrig, die met het vaandel wegloopt, het in stukken snijdt en de flarden daarvan òf in de lucht werpt, òf onder de voeten van de soldaten om vertrapt te worden.

Kortom de naam hebben van een christen te zijn, dat wil zeggen, Christus toe te behoren en Hem niet erkennen en Hem niet volgen, dat wil zeggen, niet leven overeenkomstig zijn geboden, is even zinloos als een schaduw, als rook en als een zwart geworden schilderij; want de Heer zegt: 'Wat noemt gij Mij Heer, en doet niet hetgeen Ik zeg', (Lucas 6:46 e.v.); 'Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Heer, Heer! Maar dan zal Ik hun bekennen: Ik ken u niet', (Mattheüs 7:22,23)

682. Onder de naam van de Heer Jezus Christus wordt in het Woord niets anders verstaan dan de erkenning van Hem en een leven overeenkomstig Zijn geboden.

De reden waarom Zijn naam deze betekenis heeft, zie men in de uitleg van het tweede gebod in de Decaloog: 'Gij zult de naam van God niet ijdellijk gebruiken'.

Niets anders wordt onder de naam van de Heer verstaan in de volgende plaatsen: 'Jezus zei: Gij zult van alle natiën gehaat worden om Mijn naam', (Mattheüs 10:22; 24:9,10); 'Waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn naam, daar ben Ik in het midden van hen', (Mattheüs 18:20); 'Zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven zonen Gods te zijn, diegenen die in Zijn naam geloven', (Johannes 1:12); 'Velen geloofden in Zijn naam', (Johannes 2:23); 'Die niet gelooft, is alreeds geoordeeld, dewijl hij niet heeft geloofd in de naam van de enigverwekte Zoon Gods', (Johannes 3:17,18); 'Zij die geloven zullen het leven hebben in Zijn naam', (Johannes 20:31); 'Om Mijn naams wil hebt gij gearbeid en zijt niet moede geworden', (Openbaring 2:3), en elders.

Wie kan niet zien, dat onder de naam van de Heer in deze plaatsen niet de naam alleen verstaan

wordt, maar de erkenning van Hem, dat Hij de Verlosser en Zaligmaker is, en tevens de gehoorzaamheid en tenslotte het geloof in Hem? Want in de Doop ontvangt het kleine kind het teken van het kruis op voorhoofd en borst, zijnde het teken van de inwijding in de erkenning en in de eredienst van de Heer.

Onder de naam wordt ook iemands hoedanigheid verstaan, omdat eenieder in de geestelijke wereld naar zijn hoedanigheid wordt genoemd.

Daarom betekent het aannemen van de naam van christen de hoedanigheid, namelijk dat iemand uit Christus het geloof in Christus en de liefde jegens de naaste heeft.

Dit wordt onder de naam verstaan in de Openbaring: 'De Zoon des Mensen zei: Gij hebt weinige namen in Sardis, die hun klederen niet bevlekt hebben; en zij zullen met Mij wandelen in witte, overmits zij het waardig zijn', (Openbaring 3:4).

Door 'wandelen met de Zoon des Mensen in witte', wordt aangeduid: de Heer volgen en leven naar de waarheden van Zijn Woord.

Iets dergelijks wordt onder de naam verstaan bij Johannes: 'Jezus zei: De schapen horen Mijn stem, en Mijn eigen schapen roep Ik bij naam en Ik leid ze uit; Ik ga voor hen heen en de schapen volgen Mij, overmits zij Mijn stem kennen; maar een vreemde zullen zij niet volgen, overmits zij de stem van de vreemde niet kennen', (Johannes 10:3,4,5).

'Bij naam' wil zeggen: bij hun hoedanigheid waardoor zij christenen zijn, en 'Hem volgen' wil zeggen: naar Zijn stem horen, dat wil zeggen, Zijn geboden gehoorzamen.

Deze naam ontvangen allen in de Doop, want dit is in het teken.

683. Wat is de naam zonder de werkelijkheid anders dan een leeg iets en anders dan een klank, zoals die terugkaatst van de bomen van het woud of van gewelven, en een echo wordt genoemd; of als het bijna ziellose geluid van dromenden, of als het geluid van de wind, van de zee of van een onnuttig werktuig, waarin niets van nut is gelegen; ja zelfs wat is de naam van een koning, een hertog, een consul, of een bisschop, abt of monnik, zonder de functie, die aan de naam verbonden is, anders dan ijdelheid? Wat is dus de naam van christen, als men nochtans als een barbaar leeft en tegen de geboden van Christus in, anders dan een opzien naar het teken van de satan in plaats van naar het teken van Christus, wiens naam toch met gouden draden in de Doop geweven is.

Wat zijn diegenen, die, na het teken van Christus ontvangen te hebben, daarna Zijn eredienst bespotten, bij het horen van Zijn naam tieren, en Hem niet als Zoon Gods maar als de zoon van Jozef erkennen, wat zijn zij anders dan oproerlingen en koningsmoordenaars? En wat zijn hun woorden anders dan lasteringen tegen de Heilige Geest, die niet vergeven kunnen worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomst? Dezen bijten, als het ware, als honden met een open bek naar het Woord en verscheuren het met hun tanden.

Bij hen zijn, omdat ze tegen Christus zijn en tegen Zijn eredienst, 'alle tafels vol walgelijk braaksel', (Jesaja 28:8; Jeremia 48:26).

Terwijl toch de Heer Jezus Christus is: de Zoon van de allerhoogste God, (Lucas 1:32,35); de Enigverwekte, (Johannes 1:18; 3:16); de Ware God en het Eeuwige Leven, (1 Johannes 5:20,21), in wie al de volheid van de Godheid lichamelijk woont, (Colossenzen 2:9); en dat Hij niet de zoon van Jozef is: 'En hij [Jozef] had geen gemeenschap met haar voordat zij een zoon gebaard had.

En hij gaf Hem de naam Jezus', (Mattheüs 1:25), behalve duizenden dingen op andere plaatsen.

Het derde nut, hetgeen het einddoel is, is de wederverwekking van de mens.

684. Dit nut is het eigenlijke nut, ter wille waarvan de Doop bestaat; dus van het einddoel.

De reden hiervan is, dat de ware christen de Heer Jezus Christus, de Verlosser kent en erkent, die, omdat Hij de Verlosser is, ook de Wederverwekker is.

Dat de verlossing en de wederverwekking één vormen, zie men in het hoofdstuk over de hervorming en de wederverwekking (artikel 3); voorts, omdat de christen het Woord bezit, waarin de middelen van de wederverwekking beschreven zijn, en die middelen zijn: het geloof in de Heer en de naastenliefde jegens de naaste.

Dit is hetzelfde als hetgeen gezegd wordt van de Heer, namelijk, dat 'Hij doopt met de Heilige Geest en met vuur', (Mattheüs 3:11; Marcus 1:8 tot 11; Lucas 3:16; Johannes 1:33).

Onder de Heilige Geest wordt het goddelijk Ware van het geloof verstaan en onder het vuur het goddelijk Goede van de Liefde of van de naastenliefde, beide voortgaand uit de Heer.

Dat door de Heilige Geest het goddelijk Ware van het geloof wordt verstaan, zie men in het hoofdstuk over 'de Heilige Geest'; en dat onder het vuur het goddelijk Goede van de Liefde wordt verstaan in het werk 'Onthulde Openbaring' nrs.

395, 468; en door middel van deze beide geschiedt alle wederverwekking uit de Heer.

Dat de Heer Zelf door Johannes gedoopt werd, (Mattheüs 3:13 tot 17; Marcus 1:9; Lucas 3:21,22) vond niet alleen plaats, omdat Hij voor de toekomst de Doop wilde instellen en met het voorbeeld voorgaan, maar ook omdat Hij Zijn Menselijke verheerlijkte en dit Goddelijk maakte, zoals Hij de mens wederverwekt en hem geestelijk maakt.

685. Uit hetgeen hiervoor en nu gezegd is, kan men zien, dat de drie nutten van de Doop als één samenhangen, zoals de eerste oorzaak, de middelste oorzaak, die de uitwerkende is, en de laatste oorzaak, die de uitwerking is en het eigenlijke einddoel, ter wille waarvan de eerdergenoemde zijn. Want het eerste nut is dat men een christen genoemd wordt; het tweede daaruit volgende is, dat men de Heer, de Verlosser, Wederverwekker en Zaligmaker zal kennen en erkennen; en het derde is, dat men uit Hem wederverwekt zal worden; en wanneer dit geschiedt, is men verlost en behouden. Daar deze drie nutten elkaar in volgorde opvolgen en zich in het laatste verbinden, en vandaar in de voorstelling van de engelen als één samenhangen, daarom verstaan, wanneer een Doop voltrokken wordt, of in het Woord van de Doop gelezen en de Doop genoemd wordt, de daarbij tegenwoordige engelen niet de Doop, maar de wederverwekking.

Vandaar wordt onder deze woorden van de Heer: 'Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden, maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden', (Marcus 16:16), door de engelen in de hemel verstaan, dat wie de Heer erkent en wederverwekt wordt, zalig zal worden. Vandaar komt het ook, dat de Doop door de christelijke Kerken op aarde het 'bad van de wederverwekking' wordt genoemd.

Laat daarom de christen weten, dat hij die niet in de Heer gelooft, hoewel hij gedoopt is, niet kan worden wederverwekt, en dat de Doop zonder het geloof in de Heer hoegenaamd niets uitwerkt; men zie boven in dit hoofdstuk artikel 2 nr. 4.

Dat de Doop de zuivering van boosheden insluit en zo dus de wederverwekking, kan ieder christen overbekend zijn, want wanneer hij als klein kind gedoopt wordt, maakt de priester met de vinger op voorhoofd en borst het teken van het kruis als een gedachtenis aan de Heer, en daarna wendt hij zich tot de peten en vraagt of het kind afziet van de duivel en van al zijn werken en of hij het geloof aanneemt, waarop door de peten in de plaats van het kind wordt geantwoord: 'Ja'.

Het afzien van de duivel, dat wil zeggen, van de boosheden die uit de hel komen, en het geloof in de Heer, vervolmaken de wederverwekking.

686. In het Woord wordt gezegd dat de Heer, onze Verlosser, doopt met de Heilige Geest en met vuur, en dat daaronder wordt verstaan, dat de Heer de mens wederverwekt door het goddelijk Ware van het geloof en door het goddelijk Goede van de liefde of van de naastenliefde, zie eerder nr. 684. Zij die wederverwekt zijn door de Heilige Geest, dat wil zeggen, door het Goddelijk Ware van het geloof, zijn in de hemelen onderscheiden van hen, die zijn wederverwekt door het vuur, dat wil

zeggen, door het Goddelijk Goede van de liefde.

Zij die door het goddelijk Ware van het geloof werden wederverwekt, gaan in de hemel in klederen van wit fijn lijnwaad, en worden geestelijke engelen genoemd; maar zij die zijn wederverwekt door het Goddelijk Goede van de liefde, gaan in purperen klederen en worden hemelse engelen genoemd. Zij die met witte klederen bekleed gaan, worden verstaan onder het volgende: 'Zij volgen het Lam, gekleed met wit en rein fijn lijnwaad', (Openbaring 19:14); 'Zij zullen met Mij wandelen in witte', (Openbaring 3:4; 7:14); De engelen die in het graf van de Heer werden gezien 'in witte en blinkende klederen', (Mattheüs 28:3; Lucas 24:4) behoorden tot dit geslacht, want het fijn lijnwaad betekent de gerechtigheid van de heiligen, (Openbaring 19:8) waar dit openlijk gezegd wordt.

Dat klederen in het Woord waarheden betekenen en de witte klederen en die van fijn lijnwaad de goddelijke waarheden, zie men in het werk 'Onthulde Openbaring' nr. 379, waar dit werd aangetoond.

Dat zij, die ook wederverwekt zijn door het Goddelijk Goede van de liefde in purperen klederen zijn, komt omdat purper de kleur van de liefde is, welke zij ontleent aan het vuur van de zon en aan het rode daarvan, waardoor de liefde wordt aangeduid, zie het werk 'Onthulde Openbaring' nrs. 468, 725).

Aangezien klederen waarheden betekenen, werden daarom degenen, die 'onder de genodigden niet met bruiloftsklederen gekleed werden gevonden, uitgeworpen en in de buitenste duisternis geworpen', (Mattheüs 22:11,12,13).

687. Bovendien wordt de Doop als wederverwekking door vele dingen zowel in de hemel als in de wereld uitgebeeld: in de hemel zoals gezegd, door witte en purperen klederen, en verder door de bruiloft van de Kerk met de Heer; en door de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, en door het Nieuwe Jeruzalem dat daaruit neerdaalt, waarvan Hij die op de troon zat zei: 'Zie Ik maak alle dingen nieuw', (Openbaring 21:1 tot 5); en door de rivier van het levende water, voortkomende uit de troon Gods en van het Lam', (Openbaring 22:1,2); en ook door 'de vijf voorzichtige maagden, die lampen en olie hadden, en met de Bruidegom gingen tot de bruiloft', (Mattheüs 25:1,2,10).

De gedoopte, dat wil zeggen, de wederverwekte, wordt bedoeld met een schepsel, (Marcus 16:15; Romeinen 8:19,20,21; en met een nieuw schepsel, (2 Corinthen 5:17; Galaten 6:15), want hij wordt schepsel genoemd naar 'geschapen worden', waardoor eveneens 'wederverwekt worden' aangeduid wordt, zie het werk 'Onthulde Openbaring' nr. 254.

In de wereld wordt de wederverwekking door verschillende dingen aangeduid, zoals door het bloeien van alle dingen van het aardrijk in de lentetijd, en door hun geleidelijke groei tot de vorming van vruchten; evenzo door het groeien van elke boom, van elke struik en van elke bloem vanaf de eerste warme maand tot de laatste.

Ook wordt zij uitgebeeld door het geleidelijk rijpen van alle vruchten vanaf het eerste vruchtbeginsel tot aan haar volheid; dan wordt zij uitgebeeld door morgen- en avondregens en door de dauw, want bij de komst daarvan openen zich de bloemen, terwijl zij zich sluiten als de duisternis van de nacht nadert; voorts ook door welriekende geuren van tuinen en velden; en ook door de regenboog in de wolken, (Genesis 9:14 tot 17).

Ook wordt de wederverwekking aangeduid door de blinkende kleuren van de dageraad, en in het algemeen door de voortdurende vernieuwing van alle dingen in de lichamen door de chijl en de animale geest en vandaar door het bloed, waarvan de zuivering van verbruikte delen, vernieuwing en wederverwekking, als het ware, een voortdurende is.

Wanneer men de aandacht vestigt op de allergeeringste dingen op aarde, dan vertoont zich een beeld van de wederverwekking in de wonderbaarlijke gedaanteverwisseling van de zijderupsen en verschillende andere rupsen in poppen en in vlinders en van nog andere soorten, die na een zekere tijd van vleugels voorzien worden.

Hieraan mogen nog minder opvallende voorbeelden worden toegevoegd: zoals het verlangen van sommige vogels om zich in het water onder te dompelen, teneinde zich te wassen en te reinigen, waarna zij weer als zangvogels tot hun gezangen terugkeren.

Kortom de gehele wereld is van haar eerste tot haar laatste dingen vol van uitbeeldingen en toonbeelden van de wederverwekking.

Door de Doop van Johannes werd de weg bereid, opdat Jehovah de Heer in de wereld neerdalen en de verlossing volbrengen kon.

688. Men leest bij Maleachi: ‘Ziet, Ik zal Mijn engel zenden, die de weg voor Mij bereiden zal; en snellijk zal tot Zijn tempel komen de Heer, die gijlieden zoekt, en de engel des verbonds, naar wie gij verlangt; wie zal de dag van Zijn komst verdragen en wie zal bestaan als Hij verschijnt’, (Maleachi 3:1,2) en opnieuw: ‘Ziet, Ik zal ulieden zenden de profeet Elia, eer dat de grote en verschrikkelijke dag van Jehovah komt, opdat Ik niet kome en de aarde met de ban sla’, (Maleachi 4:5,6).

En Zacharia, de vader, die profeteert over zijn zoon, zegt: ‘Gij knaap zult profeet van de Allerhoogste genoemd worden, gij zult voor het aangezicht van de Heer voor heengaan, om Zijn wegen te bereiden’, (Lucas 1:76); en de Heer Zelf over deze Johannes: ‘Deze is het, van wie geschreven is: Ziet, Ik zal Mijn engel zenden voor Uw aangezicht, die Uw weg voor U heen bereiden zal’, (Lucas 7:27).

Hieruit blijkt duidelijk, dat Johannes deze profeet was, die gezonden werd om de weg te bereiden voor Jehovah God, die in de wereld neerdalen en de verlossing volbrengen zou; en dat hij deze weg bereidde door de Doop, en door toen de Komst van de Heer te verkondigen; en dat zonder deze voorbereiding allen daar met de ban geslagen en verloren zouden zijn gegaan.

689. Dat de weg door de Doop van Johannes werd voorbereid, vond hierin zijn oorzaak, dat men door middel van de doop, zoals boven werd aangetoond, werd ingeleid in de toekomstige Kerk van de Heer, en in de hemel ingelijfd onder hen die daar zijn, die de Messias verwachtten en naar Hem verlangden, en men zo dus door de engelen behoed werd, opdat de duivels niet uit de hel zouden breken en hen verderven zouden.

Daarom wordt bij Maleachi gezegd: ‘Wie zal de dag van Zijn komst verdragen; en opdat Jehovah niet kome, en de aarde met de ban sla’, (Maleachi 3:2; 4:6).

Evenzo bij Jesaja: ‘Ziet de dag van Jehovah komt, wreed, en van verontwaardiging, en van ontsteking des toorns; Ik zal de hemel beroeren, en de aarde zal bewogen worden van haar plaats, ten dage van de ontsteking van Zijn toorn’, (Jesaja 13:6,9,13,22; 22:5,12).

Evenzo bij Jeremia: ‘Deze dag wordt genoemd: dag der verwoesting, der wraak en des ondergangs’, (Jeremia 4:9; 7:32; 46:10,21; 47:4; 49:8,26).

Bij Ezechiël: ‘Dag des toorns, der wolk en der donkerheid’, (Ezechiël 13:5; 30:2,3,9; 34:11,12; 38:14,16,18,19).

Evenzo bij, (Amos 5:13,18,20; 8:3,9,13).

Bij Joël: ‘Groot is de dag van Jehovah en verschrikkelijk, en wie zal Hem verdragen’, (Joël 2:1,2,11; 3:2,4).

En bij Zefanja: ‘Er zal te dien dage een stem van geschreeuw zijn; de grote dag van Jehovah is nabij, een dag der ontsteking deze dag, een dag des angstes en der benauwdheid, een dag der woestheid en der verwoesting; ten dage der ontsteking van Jehovah zal het ganse land verteerd worden, en Hij zal voleinding maken met al de inwoners des lands’, (Zefanja 1:7 tot 18), behalve in andere plaatsen.

Hieruit blijkt duidelijk, dat het zo geschiedt zou zijn, wanneer de weg van Jehovah, toen Hij neerdaalde in de wereld, niet bereid was door de Doop, waarvan de werking in de hemel was, dat de

hellen gesloten werden en de Joden voor volledige ondergang werden bewaard.

Ook zegt Mozes: 'In een ogenblik, zo Ik in het midden van u opklom, zou Ik het volk verteren', (Exodus 33:5).

Dat dit zo is, blijkt duidelijk uit de woorden van Johannes tot de scharen, die uitgingen om door hem gedoopt te worden: 'Gij adderen-gebroedsels, wie heeft u aangewezen te vlieden van de toekomstige toorn', (Mattheüs 3:7; Lucas 3:7).

Dat Johannes ook Christus en Zijn Komst leerde toen hij doopte, zie men in (Lucas 3:16; Johannes 1:25,26,31,32,33; 3:26).

Hieruit blijkt duidelijk hoe Johannes de weg bereidde.

690. Wat de doop van Johannes betreft, deze beeldde de reiniging van de uitwendige mens uit, maar de Doop, die heden ten dage bij de christenen is, beeldt de reiniging van de innerlijke mens uit, welke de wederverwekking is.

Daarom leest men, dat Johannes met water doopte, maar dat de Heer doopt met de Heilige Geest en met vuur; en daarom wordt de doop van Johannes de 'Doop van de boetedoening' genoemd, (Mattheüs 3:11; Marcus 1:4 e.v.; Lucas 3:16; Johannes 1:25,26,33; Handelingen 1:22; 10:37; 18:25). De Joden die gedoopt werden, waren louter uitwendige mensen, en de uitwendige mens kan, zonder het geloof in Christus, niet innerlijk worden.

Dat zij die gedoopt werden met de doop van Johannes, innerlijke mensen werden, toen zij het geloof in Christus aannamen, en toen in de naam van Jezus gedoopt werden, zie men in de (Handelingen 19:3 tot 6).

691. Mozes zei tot Jehovah: 'Toon mij Uw heerlijkheid; Jehovah zei tot hem: Gij kunt Mijn aangezichten niet zien, want Mij zal geen mens zien en leven; en Hij zei: Zie, er is een plaats, daar zult gij u op de steenrots stellen, en Ik zal u in een kloof van de steenrots zetten, en Ik zal u met Mijn hand overdekken, totdat Ik zal voorbij gegaan zijn; en wanneer Ik Mijn hand zal weggenomen hebben, zo zult gij Mijn achterliggende dingen zien, maar Mijn aangezichten zullen niet gezien worden', (Exodus 33:18 tot 23).

De reden waarom geen mens God kan zien en leven, is deze, dat God de Liefde zelf is, en de Liefde zelf of de Goddelijke Liefde verschijnt in de geestelijke wereld voor de engelen als Zon, op een afstand van hen als de zon van onze wereld van de mensen verwijderd is; daarom zouden de engelen, indien God, die in het midden van deze Zon is, hen van dichtbij naderde, evenzo te gronde gaan als de mensen, indien de zon van de wereld hen naderde, want zij is even brandend.

Daarom zijn er voortdurende temperingen, die de hitte van deze Liefde aanpassen en matigen, opdat zij niet zo in de hemel zal vloeien als zij in zichzelf is, want de engelen zouden daardoor verteerd worden.

Wanneer de Heer Zichzelf dan ook meer tegenwoordig in de hemel vertoont, beginnen de goddelozen, die onder de hemel zijn, te jammeren, gekweld en ontziend te worden, daarom vluchten zij weg in spelonken en in bergspleten, terwijl zij roepen: 'Valt op ons, en verbergt ons voor de aangezichten van degene die op de troon zit', (Openbaring 6:16; Jesaja 2:19,21).

De Heer zelf daalt niet neer, maar een engel met de sfeer van de liefde uit de Heer om zich heen. Meermalen heb ik gezien hoe de goddelozen door deze neerdaling verschrikt werden alsof zij de dood zelf voor hun ogen gezien hadden, waarop zich sommigen al dieper en dieper in de hel stortten, en sommigen als furiën te keer gingen.

Vandaar kwam het, dat de zonen Israëls zich drie dagen voorbereidden vóór de nederdaling van Jehovah de Heer op de berg Sinai, en dat de berg werd omtuind, opdat niemand naderbij zou komen en sterven, (Exodus 19).

Evenzo was het gesteld met de heiligheid van Jehovah de Heer in de Decaloog, die toen verkondigd

werd en op twee tafelen met de vinger Gods geschreven en daarna in de ark gelegd werd en waarover in de tabernakel het verzoendeksel werd geplaatst, en daarover de cherubim, opdat niemand deze heiligheid rechtstreeks met hand of oog zou aanraken.

Ook Aharon kon haar niet naderen dan eenmaal in het jaar, nadat hij zich verzoend had door slachtoffers en reukoffers.

Vandaar kwam het, dat de Ekronieten en de Bethschemieten bij vele duizenden stierven, alleen omdat zij met hun ogen de ark gezien hadden, (1 Samuël 5:11,12; 6:19), en ook Uza, omdat hij haar had aangeraakt, (2 Samuël 6:6,7).

Uit dit weinige is het duidelijk gemaakt, met welk een banvloek en met welk een vernietiging de Joden geslagen zouden zijn, wanneer zij niet door de Doop van Johannes waren voorbereid tot de opneming van de Messias, die Jehovah God in menselijke vorm was, en wanneer Hij niet het Menselijke had aangenomen en Zichzelf aldus geopenbaard had; en dat zij daardoor werden voorbereid, dat zij in de hemel werden ingeschreven en toegevoegd aan het getal van diegenen, die van harte de Messias verwachtten en verlangden, ten gevolge waarvan toen engelen uitgezonden en tot wachters over hen gesteld werden.

